

Η ζωή είναι έρωτας δεν είναι νοικοκυρεμα Τι ωραία να μην υπήρχαν στεγές.. Να μπαινει ο ουρανός απο παντού αέρας αγριός να τα μετατοπίζει όλα να με χτυπά στους τοίχους στο πατώμα να μαλακώνει η σκεπή μου να γίνεται νερό νεα να έχω για τα πράγματα κατανόηση Στην εφηβεία μου με επνίγαν τα πράγματα Ξηλώσα κάποτε όλο το δωμάτιο (κρεβάτι κομοδίνα βιβλιοθήκη) ξηλώσα και τα τζαμιά απ τα παραθύρα Τα εβγάλα στο μπαλκονί Το πατώμα δεν ήταν δυνατό να το ξηλώσω δεν θα ταν βιωσιμή λύση Γι αυτό μάλλον παρά τις αλλαγές καμία αλλαγή δεν έγινε εντός μου (φταίει που δεν τόλμησα την ολοκληρή καταστροφή έτσι νομίζω)

Τρεις μέρες και τρεις νυχτές αντέξα στο τέλος τα μετεφερα στην πρώτη τους θέση Οι γονείς μου; Σιωπήσαν Υπομονετικά περιμεναν να μου περάσει και αυτό Και είχαν δικαίο Πέρασε Οι γονείς μου με φοβούνται Αν με είχαν πάρει απο κατάσταση θα με είχαν επιστρέψει χρόνια ως προϊόν ελατωματικό μα τέτοιο μέρος δεν υπάρχει τη μοίρα αυτή (να χουν ανώφελο παιδί) υπομενουν χρόνια η μάνα μου έχει λαμβανειν προσδοκία γι αυτή τη δυστυχία της θέση εις την παραδεισο ο πατέρας μου δεν ξέρω (στα νιάτα του ήταν άθεος θείο Νίτσικο μα τώρα στα γεράματα ανοίγει νεα ενδεχομενα ακόμα και παραδεισου, τα κάνει αυτά ο ατίμος ο φόβος του θανάτου Κατανω)Όλα τα χρόνια μου ήταν: μια λεμονία έξω απο το παράθυρο Μια λεμονία θεορατή Του αλαλού θείο Αυτού που τα δε όλα Φύλλο της να γίνομουν.. Αυτό θα ήταν παραδεισος Νιώθω πως γίνεται σεισμός μα είναι μάλλον του μέσα μου της σκεπής μου η μυστική ζωή Πάλι μετατοπίζεται αλλάζει θέση πάλι ΥΓ Γιατί κανείς δεν αγαπά τις νυχτερίδες: Απορία το χω Αυτές το ξέρω δεν τις νοιάζει Θα θέλα να μη νοιάζει ούτε εμένα